

Genstand for fælles Ejendom, altsaa er fælles Fiskevand. Efter Danske Lovs gamle Lovbestemmelser havde altsaa i alle Vande, som ikke ere Genstand for privat Ejendom, enten enkelt Mands Ejendom eller Fællesejendom, den almindelige Fiskerbefolkning Ret til at fiske, og kun de Vande, der vare fuldtud privat Eje, havde Ejeren selvfølgelig alene Ret til at fiske i; men for de Vande, som ere Genstand for fælles Ejendom, gav man den Bestemmelse, at Fiskeretten strakte sig saa langt som fra Grundejerens Grund indtil Midtstrøms. Det var imidlertid ikke det væsentlige; men det væsentlige var, at Regeringen slog fast, at den ikke ved denne Lov vilde forandre noget med Hensyn til de tidligere Bestemmelser om Fiskeriretten. Dette Lovforslag blev imidlertid ikke vedtaget, man kunde ikke enes derom, og Resultatet blev, at Regeringen fandt sig foranlediget til at nedsætte en Kommission i 1873, som skulde søge at komme til Klarhed over, hvorledes Forholdet skulde ordnes, og i det Lovudkast, som fremkom fra Kommissionen, var der to Paragraffer, som handlede om dette Forhold. Det var §§ 53 og 54, som lød saaledes — jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse disse Paragraffer —: „§ 53. I ferske Vande tilkommer Fiskeriet Ejerne af vedkommende Fiskevand, medmindre nogen anden ifølge lovlig Adkomst har erhvervet en særlig Ret til samme. § 54. I ferske Vande, saasom Søer, Aaer, Bække og andre Vandløb, der tilgrænse flere Ejeres Jorder og ere fælles mellem dem, antages — medmindre andet oplyses at være Tilfældet — Midtstrømslinen eller i Søer fra Midten til de tilstødende Markskel, at danne Grænsen for Lodsejernes Andel i Vandet og Ret til Fiskeri i samme“.

Her ser man altsaa, at Kommissionen har slaaet fast, at Lodsejernes Ret gaar ud paa, at de have Lov til at fiske i visse Vande, som ere deres Ejendom og at fastsætte Grænsen imellem deres Fiskeriet i de Vande, som ere fælles Ejendom, og Kommissionen udtaler, ligesom Regeringen i Motiverne til det Lovforslag, som jeg før nævnte, at disse Bestemmelser menes at indeholde de samme Regler, som i de gamle gældende Lovbestemmelser. Nu forelagde Regeringen paa Basis af Kommissionsbetænkningen et Lovforslag, hvis § 43, der omhandler Fiskeretten i ferske Vande, kom til at lyde saaledes: „I Søer, Aaer, Bække og andre lignende ferske Vande tilkommer i Overensstemmelse med Lovgivningens almindelige Grundsætninger Retten til at

drive Fiskeri alene de tilstødende Grundejere, enhver ud for sin Grund medmindre nogen ved lovlig Adkomst har erhvervet særlig Ret til Fiskeriet i det paagældende Vand.“ Ogsaa her bemærker Regeringen, at den ved at foreslaa denne Paragraf har ment, at den var i Overensstemmelse med §§ 53 og 54 i Kommissionens Betænkning, og udtaler tillige, at Kommissionen i disse Paragraffer kun har villet udtale, hvad der antages at være gældende Ret med Hensyn til Adgangen til at drive Fiskeri i vore ferske Vande, og der tilføjes derefter: „Ministeriet har ikke fundet Anledning til i saa Henseende at foreslaa nogen Forandring, og Lovforslagets § 43 slutter sig derfor i alt væsentligt til Kommissionens Forslag, idet Afvigelserne kun ere at betragte som Redaktionsændringer.“ Naar Regeringen altsaa har forandret Udtrykkene, er det ikke for at forandre noget som helst med Hensyn til Realiteten, med Hensyn til Fiskernes Ret, men det er kun Redaktionsændringer i Kommissionens Forslag. Lovforslaget blev forelagt i Landstinget, og det der nedsatte Udvalg foreslog, at Ordene „i Overensstemmelse med Lovgivningens Grundsætninger“ skulde udgaa, men det skete heller ikke af den Grund, at Landstinget vilde forandre noget ved den gamle Ret til Fiskeriet, men det skete af den Grund, at man mente, at disse Ord vare overflødige, at de kun havde en motiverende eller forklarende Betydning, og derfor kunde de godt undværes i en Lovparagraf. Det vilde Regeringen imidlertid ikke gaa ind paa, og Regeringen foreslog saa til 3dje Behandling af Lovforslaget en ny Affattelse af Paragraffen, hvorved den kom til at lyde saaledes: „I Henseende til Fiskeriet i Søer, Aaer, Bække og andre lignende Vande har det sit Forblivende ved Lovgivningens hidtil gældende Grundsætninger, saaledes at Retten til at drive Fiskeri alene tilkommer de tilstødende Grundejere, enhver ud for sin Grund indtil Midtstrøms, med mindre der haves anden gyldig Regel, eller nogen ved lovlig Adkomst har erhvervet en særlig Ret til Fiskeri i det paagældende Vand.“ Der er det altsaa endnu tydeligere udlalt, at man vilde blive staaende ved de hidtil gældende Grundsætninger, dem vilde man ikke forlade. Ordene i vedkommende Paragraf kunde være mere eller mindre tydelige, Tanken kan være ramt mere eller mindre godt, men det, der var Tanken, var, at man vilde blive staaende ved det gamle. Dette Lovforslag blev heller ikke ført igennem, og da det det følgende Aar blev